

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **B+G MONTAGE, s. r. o.,** se sídlem Úzká 4124/1, Jablonec nad Nisou, zastoupeného JUDr. Lubošem Hádkem, advokátem se sídlem Štefánikova 416, Železný Brod, proti žalovanému: **Krajské ředitelství Policie Libereckého kraje, Odbor služby dopravní policie,** se sídlem náměstí Dr. E. Beneše 26, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2011, čj. KRPL-5043-7/ČJ-2011-1800DP, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 8. 8. 2012, čj. 63 A 8/2011 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. V blokovém řízení byla účastnici dopravní nehody L. D. (dále jen „obviněná z přestupku“) uložena pokuta ve výši 1000 Kč za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011.

2. Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, Územní odbor Jablonec nad Nisou, pak rozhodnutím ze dne 13. 5. 2011, čj. KRPL-5043-1/ČJ-2011-180406, zamítlo žádost

žalobce (vlastníka poškozeného automobilu, který řídila obviněná z přestupku) o obnovu řízení.

3. Odvolání žalobce proti výše rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 29. 6. 2011, čj. KRPL-5043-7/ČJ-2011-1800DP.

II.

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, který ji usnesením ze dne 8. 8. 2012, čj. 63 A 8/2011 - 46, odmítl.

5. Krajský soud uvedl, že rozhodnutí vydané v blokovém řízení obsahovalo všechny náležitosti požadované § 85 zákona o přestupcích. Obviněná z přestupku stvrdila svým podpisem, že jsou splněny předpoklady pro konání blokového řízení uvedené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích.

6. Dále krajský soud připomněl, že blokové řízení je řízení zkrácené, jehož účastníkem nemůže být poškozený. Rozhodnutí o způsobené škodě není podmínkou pro rozhodnutí v blokovém řízení. Podle § 73 zákona o přestupcích může být obviněným z přestupku pouze fyzická osoba, která je jako jediná účastníkem blokového řízení.

7. Z § 65 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že výroky o vině a sankci může žalobou napadnout pouze obviněný z přestupku, protože jsou jimi dotčena výhradně jeho veřejná subjektivní práva. Žalobce nebyl aktivně legitimován k podání žaloby ani podle § 65 odst. 2 s. ř. s., protože nebyl účastníkem blokového řízení.

8. Krajský soud byl toho názoru, že udělením souhlasu k projednání věci v blokovém řízení se obviněný z přestupku vzdává nejenom práva na projednání věci podle § 67 a násl. zákona o přestupcích, ale i práva na projednání žádosti o obnovu řízení podle § 100 správního řádu.

9. Krajský soud uzavřel, že žalobce nebyl aktivně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného.

III.

10. Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

11. Podle stěžovatele žalovaný nepostupoval v souladu s § 27 odst. 2 a § 100 odst. 1 a 2 správního řádu. Stěžovatel setrval na stanovisku, že měl být považován za účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, protože byl v době dopravní nehody vlastníkem poškozeného automobilu. Stěžovatel byl rovněž oprávněn požádat o obnovu řízení, protože v původním správním řízení nemohl bez svého zavinění uplatnit skutečnost, že je vlastníkem poškozeného automobilu. Krajský soud měl rozhodnutí žalovaného

zrušit, protože bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Napadené rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

12. Stěžovatel také připomněl, že dosud nebyl relevantním způsobem informován o dopravní nehodě. Do řízení měl být přibrán překladatel, protože obviněná z přestupku neovládá český jazyk.

13. V řízení před krajským soudem stěžovatel žádal také provedení důkazu výslechem řidiče bagru UNC, který měl být účasten dopravní nehody.

IV.

14. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

15. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

16. Kasační stížnost není důvodná.

17. Nejvyšší správní soud opakovaně rozhodl, že kasační stížnost proti usnesení soudu o odmítnutí žaloby lze podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Prostřednictvím tohoto důvodu Nejvyšší správní soud může přezkoumávat zákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby a případná procesní pochybení krajského soudu, která předcházela vydání tohoto rozhodnutí. Stěžovatel však nevznesl žádnou námitku, kterou by brojil proti nezákonnosti usnesení o odmítnutí žaloby.

18. Všechny stížní námitky směřovaly proti rozhodnutím správních orgánů. Důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. však nezahrnuje přezkum případných pochybení žalovaného týkajících se výkladu hmotného nebo procesního práva, resp. pochybení jiných správních orgánů v předchozích řízeních (viz rozsudek ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Afs 149/2008 - 83). Kasační stížnost proto nebyla důvodná.

19. Nad rámec nezbytného odůvodnění Nejvyšší správní soud však dodává, že krajský soud posoudil nedostatek aktivní legitimace stěžovatele správně.

20. K povaze rozhodnutí vydaného v blokovém řízení se Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil v tom smyslu, že je třeba jej považovat za individuální správní akt a rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudky ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003 - 46, č. 505/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 15. 1. 2009, čj. 5 As 16/2008 - 68, č. 1797/2009 Sb. NSS). Tímto rozhodnutím však stěžovatel nemohl být přímo zkrácen na svých právech, protože jím bylo rozhodnuto pouze o vině a sankci obviněné z přestupku, nikoliv stěžovatele. Rozhodnutí o vině a sankci obviněného z přestupku samo o sobě, bez

výroku o náhradě škody, nijak nezasahuje do právní sféry poškozeného (viz rozsudek ze dne 29. 8. 2007, čj. 2 As 73/2006 - 53). V tomto ohledu je proto třeba uzavřít, že stěžovatel nebyl aktivně legitimován k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

21. Stěžovatel nebyl aktivně legitimován k podání žaloby ani podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Osoba aktivně legitimovaná k podání žaloby podle tohoto ustanovení by musela být účastníkem řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí.

22. Účastníci řízení o přestupku jsou vymezeni v § 72 zákona o přestupcích, nikoliv v § 27 odst. 2 správního řádu, jak tvrdil stěžovatel. Zákon o přestupcích je vůči správnímu řádu zvláštním právním předpisem, uplatní se proto pravidlo *lex specialis derogat legi generali* (viz § 51 zákona o přestupcích). Podle § 72 zákona o přestupcích jsou účastníky řízení o přestupku mimo jiné (1) obviněný z přestupku a (2) poškozený, pokud jde o projednání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem. Poškozený ve smyslu zákona o přestupcích je ten, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda. Poškozený může v řízení o přestupku uplatnit nárok na její náhradu. Je-li škoda a její výše spolehlivě zjištěna a škoda nebyla dobrovolně uhrazena, uloží správní orgán pachateli přestupku povinnost ji nahradit (§ 70 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích).

23. Uplatnění nároku na náhradu majetkové škody a její spolehlivé zjištění je však v rámci blokového řízení z povahy věci vyloučeno. Blokové řízení je řízením specifickým, zkráceným a zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení se svým výsledkem, tj. uložením pokuty (viz rozsudek ze dne 6. 2. 2008, čj. 3 As 58/2007 - 117). Smyslem tohoto řízení je usnadnění a zrychlení přestupkového řízení, tj. okamžité projednání věci a potrestání pachatele přestupku. Jedná se o řízení hospodárné, efektivní a nastolující okamžitou právní jistotu. V zásadě se proto nepořizuje dokumentace, protokoly a další podklady, které by byly nezbytné v „běžném“ správním řízení (viz usnesení ze dne 24. 7. 2008, čj. 2 As 47/2008 - 30). Možnost uplatnění nároku na náhradu škody a její zjišťování, které může být zvláště v případech dopravních nehod komplikované a zdlouhavé, by v rámci blokového řízení zcela popřelo smysl a účel tohoto typu řízení.

24. Zdejší soud proto přisvědčil krajskému soudu, že účastníkem blokového řízení je pouze obviněný z přestupku. Stěžovatel jako poškozený nebyl účastníkem blokového řízení, proto nebyl oprávněn podat žalobu ani ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s.

25. Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že otázka možnosti soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu řízení je v současné době řešena rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (viz usnesení ze dne 22. 9. 2010, čj. 1 As 21/2010 - 47). Závěr rozšířeného senátu, ať již bude jakýkoliv, by však nemohl mít vliv na posouzení aktivní legitimace stěžovatele v nyní posuzované věci, protože stěžovatel nebyl a nemohl být účastníkem blokového řízení a rozhodnutím o vině a sankci obviněné z přestupku nebyl zkrácen na svých právech.

26. Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že rozhodnutím v blokovém řízení stěžovatel není zkrácen ani na svém právu domáhat se náhrady škody v občanském soudním řízení.

27. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé bez zbytečného odkladu, nerozhodoval již samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

28. Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

29. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu